No. 2899 Zaterdag 20 Nov. 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Het komt op ieder van ons aan

De gehele wereld is tegenwoordig door een hartstochtelijke ijver aangegrepen, aan de algemene verwarring en de taloze ongerechtigheden, die wij dagelijks om ons heen zien te ontkomen. Men tracht nieuwe ordeningen en schikkingen in het leven te roepen, het oude wil men afstoten om het toekomstrijk tot ontwikkeling te brengen. Hoe brandend deze problemen zijn, waarvan de oplossing naar men meent ons een betere toekomst zal brengen, blijkt duidelijk uit de intense deelname van millioenen mensen in de verschillende landen, die dagelijks vol gespannen verwachting de openbare redevoeringen (er is nog nooit zoveel gepraat als in het huidige tijdsgewricht), de maatregelen en de kranten volgen en daarvan alles voor een betere toekomst verwachten. Ontzettend zijn de moeilijkheden waarin de wereld thans gewikkeld is en waardoor het leven steeds ingewikkelder en moeilijker is geworden. Het is een tijd die zeer veel van de zenuwen van het mensdom vergt. Ieder streeft naar geluk; dat streven is door God zelf, de Bron van alle waar geluk, in ieder mensenhart gelegd. Maar men vergist zich als men meent dat het ware, onvermengde geluk op dit onderaardse is te verkrijgen. De gehele wereld is te klein voor het mensenhart.

Zeker, velen menen hun geluk te mogen verwachten van den Mammon, die overal altaren bezit waarvoor men die gelukbegerigen kan zien liggen geknield in aanbidding van het gouden kalf. Maar geld aleen brengt geen geluk, dat heeft de ervaring wel duidelijk geleerd. En ik denk hier aan die millionnairszoon in Zwitserland, enige jaren geleden, die alles bezat wat de wereld kan geven: eer, rijkdom, aanzien, positie en macht. Hij wilde genieten van alle genoegens der wereld en heeft dat ook, zoals uit zijn nagelaten brieven bleek, gedaan.

Hij behoefde zich niets te ontzeggen en [illegible] rijen heeft het hem niet ontbroken. Totdat men hem, op nog jeugdige leeftijd, nog geen dertig oud, op zekere dag dood in zijn eigen kamer vond. Hij had zich gezelfmoord uit, zoals hij zelf had geschreven, afkeer en walging van dat alles, het had hem blasé gemaakt en het was hem niet gelukt het ware geluk deelachtig te worden. Dit is slechts één voorbeeld ter waarschuwing en lering van hen die zich krampachtig aan de Mammon vastklampen. Toch zullen de „wijzen der wereld" er niets uit leren.

Zeer velen willen wel gaarne een verbetering in de huidige toestand doch laten het werk dat daartoe nodig is liefst aan anderen over, die zich inspannen om weer orde, vrede en welvaart in de wereld te brengen. Zij vergenoegen zich met de rol van toeschouwers en toehoorders. Het komt geen ogenblik in hun gedachten op dat ook zij, ieder voor zich, moeten medewerken zoveel zij kunen.

Uit de huidige crisis moeten wij trachten te geraken door uiterste inspanning van ieder onzer en bereidheid tot het brengen van offers. Op ieder onzer komt het daarbij aan; ieder onzer moet daarbij zijn of haar eigen rol spelen, zijn roeping volbrengen, zijn bijdrage aan arbeid, hulpvaardigheid en offers leveren. Tevergeefs zal de inspanning der verantwoordelijke staatslieden zijn wanneer wij hun slechts als trage massa aanhangen en van hen het wonder der bevrijding uit alle nood verwachten, terwijl wij zelf de handen in de schoot houden en zo gelaten afwachten dat het geluk ons als een geschenk uit de Hemel in de schoot zal vallen.

Wat ieder moet doen.

Wat kan ieder onzer doen om de innerlijke en uiterlijke vernieuwing der wereld en de verbetering der samenleving te bespoedigen?

De wereld lijdt tegenwoordig aan een zeer zware ziekte, n.l. aan diep ingewortelde zelfzucht. Nu kan men met alle goede wensen en schone woorden het mensdom niet veranderen en ook slechts in eigen omgeving is de invloed uiterst gering. Maar over ons zelf, ons eigen ik, is ieder van os eigen heer en meseter.

Uit ons zelf kunnen wij de geest der eigenliefde uitdrijven, die steeds weer het familieleven, de samenleving met andere mensen in onze omgeving verstoort. Ieder onzer kan de schadelijke gewoonte afwennen steeds op eigen voordeel bedacht te zijn, waar toch het wel en wee van vele mensen op het spel staat.

De wereld lijdt heden veel aan gebrek aan vredesgezindheid, wijl zovelen onzer steeds opkomen uitsluitend voor eigen rechten en aanspraken en geen rekening willen houden met de rechten en aanspraken van anderen.

De enkeling kan natuurlijk niet de gehele wereld verbeteren maar in eigen omgeving kan men door een goed voorbeeld van echt Christelijke levenswandel geleidelijk een eilandje van vrede scheppen. Zulks is mogelijk indien men zich hoedt voor aanmatigende toon te bezigen of zich op de voorgrond te dringen.

Wanneer men zich niet rücksichtslos [illegible] sen uit onze omgeving en hunne gewoonten rekening houdt. Wanneer men zijn luimen beheerst en anderen niet de dupe laat worden van eigen ontstemming.

Wanneer men niet eigen invallen en ideeën als onfeilbaar richtsnoer anderen tracht op te dringen. Men neme er eens de proef mede en men zal verbaasd staan welk een macht de vredelievendheid en nederigheid op onze medemensen uitoefenen. Men zal zien hoe vlug de geest der onmiddellijke omgeving verandert ten gunste.

Een zeer groot gemis.

De wereld lijdt heden aan geloofsarmoe. In haar denken en streven onderscheiden zich niet meer als in vervlogen eeuwen, toen het Geloof krachtig leefde, overweldigende ideeën.

Neen. Thans ziet men een geweldige inzinking in de diepste afgrond en een grijpen naar tastbare dingen, die nu eenmaal niet in zo grote mate aanwezig zijn dat alle mensen zich daaraan kunnen verzadigen. Nu zijn niet alle mensen geroepen tot geweldige predikers die het mensdom uit de diepte van het koude materialisme naar geestelijke hoogte trachten op te voeren. Maar enige duizenden mensen die hun Geloof practisch beleven, kunnen een machtige invloed op de massa uitoefenen.

De zekerheid en rust hunner overtuiging, die het niet nodig maken met anderen te twisten, hun gedragingen in het openbaar maken op andersdenkenden op den duur een gunstige indruk en dwingen onbewust achting af. Wie steeds twist, om het geringste tegen andere mensen buldert, haalt zich daardoor de haat en minachting op de hals en zulke lieden worden zoveel mogelijk gemeden als schurftige schapen. Zelfs met de hulp van de Mammon kunnen zij nog geen invloed uitoefenen. Naastenliefde is dezulken dan ook geheel vreemd.

Uit een diep overtuigd vast geloof moet ook een wereldhervormende kracht stromen, waaraan het de mensen thans helaas maar al te zeer ontbreekt, n.l. de liefde. De wereld zou reeds minstens tienmaal vernieuwd zijn geworden als in plaats van alle schone en ellenlange redevoeringen over wereldverbetering daden der helpende lieifde waren verricht.

Het dure Onderwijs in de West

Onder deze titel verscheen in het nummer van 27 October van de Rijkseenheid een beschouwing van „Emeritus".

De Rijkseenheid noemt zich een Staatkundig Economisch weekblad ter versterking van de banden tussen Nederland en de beide Indiën.

Toch was het blad enige maanden geleden sterk politiek georiënteerd op de partij van „Nationaal Herstel" en vermoedelijk is de weniige invloed die het blad nog had, dezelfde weg opgegaan als bovengenoemde vereniging die geheel uit ons politieke leven is verdwenen.

Het blad heeft in zijn kop een lijst van vaste medewerkers staan, mannen met klinkende namen, van wiens medewerking we zelden of nooit iets merken.

Wel kunnen we tot de vaste medewerkers rekenen, een anonymus, die zich tekent met de naam „Emeritus" en in genoemd blad de West-Indische zaken behandelt: Suriname en Curaçao, welke artikelen wel niet aan onze aandacht ontsnappen, maar waarvan we toch zelden of nooit mededeling doen in ons blad om hun onbelangrijkheid. En zeker schijnt het ons wel, dat de man niet zijn emeritaat heeft verdiend in ons gebiedsdeel, want immer blijkt het, dat hij daarvan al heel slecht op de hoogte is.

Enkele artikelen uit de Telegraaf over het dure Nederlandse Onderwijs hebben [illegible] schrijven van het Onderwijs in de West: Suriname en Curaçao.

We zullen ons alleen met dit gebiedsdeel bezig houden.

En op welke gronden is Emeritus van mening, dat het onderwijs op Curaçao te duur is?

Hij kan geen enkele grond er voor aangeven.

Hij gaat alleen maar vragen stellen, zonder deze te beantwoorden, maar suggereert aan de lezer de vraag te beantwoorden in de geest van de boven het artikel gestelde kop **„Het dure onderwijs in de West"**.

Een onvolmaakter en meer dilletantisch karakter van berichtgeving is wel moeilijk denkbaar.

Emeritus begint zijn aanloop tegen ons onderwijs met een beschouwing over de begroting, en hij schrijft:

„Raadplegen wij eerst die van Curaçao, waar het althans zo gesteld is, dat de jaarlijkse begroting in de laatste jaren ongeveer in evenwicht is. (Niet „ongeveer in evenwicht", maar met ruim een millioen overschot Red. Am.)

Daar kan men zich dus tenminste enige luxe, ook op onderwijsgebied, veroorloven. (dat er sprake kan zijn van „enige luxe" wordt met geen enkel woord bewezen Red. Am.) Alleen de vraag dringt zich op (helemaal niet, wanneer er niet eerst bewezen is dat er luxe is Red. Am.) of zulk een luxe ten slotte niet in zover schadelijk werkt, dat zij niet meer dan luxe blijft en zo goed als niet medewerkt tot verhoging van het geluk dergenen, die ermede begiftigd worden.

Volgens berekeningen van Emeritus dan, welke we niet de moeite waard gevonden hebben te controleren, zou het onderwijs op Curaçao ƒ 831.896 kosten.

Dit is nog geen 10% van onze begroting: dus percentsgewijze nog minder als de helft van wat het onderwijs in Nederland kost.

Had Emeritus even de Nederlandse cijfers in de Telegraaf artikelen vergeleken met de Curaçaose cijfers dan zou hij tot de conclusie gekomen zijn dat dit niet te veel is.

Nu schrijft hij in zijn artikel: „Dit lijkt niet bijzonder veel", maar, zo schrijft hij dan verder:

„Beziet men echter de toestanden iets nauwkeuriger, dan doen zich toch verschillende vragen voor. In de eerste plaats deze: In Willemstad zijn voor het M.U.L.O., behalve twee openbare scholen (één voor jongens en één voor meisjes), drie gesubsidieerde bijzondere scholen (2 voor jongens en één voor meisjes), te zamen dus vijf [illegible] komt een meisjesschool voor U.L.O., eveneens gesubsidieerd. Andere inrichtingen voor onderwijs zelfs nog buiten rekening latende, vraagt men zich toch onwillekeurig af, of dat niet van het goede te veel is. En of het resultaat niet zal zijn, dat er een ongewenste en zeer zeker onnodige concurrentie tussen al die onderwijs-établissementen zal ontstaan?

Eigenaardig is ook de toestand op enkele kleinere eilanden. Op St. Maarten b.v., dat ons slechts voor de helft toebehoort, met een bevolking van 2.376 zielen, zijn 3 openbare en bovendien nog 2 gesubsidieerde bijzondere scholen. Het aantal leerlingen bedraagt resp. 321 en 263, te zamen dus 584. Gemiddeld zijn er dus per school 117 leerlingen; dat is dus, daar het aantal leerjaren 6—8 bedraagt, gemiddeld ongeveer 17 leerlingen per klasse. De vraag lijkt ons gewettigd, of hiervoor 5 scholen inderdaad nodig zijn en of het niet wat minder kon?

Men ziet hier duidelijk de argumentatie van Emeritus: het stellen van vragen.

Zijn de onderwijsinrichtingen niet te veel?

Bestaat daardoor geen ongewenste concurrentie?

Neen, kunnen we eenvoudig op deze beide vragen antwoorden.

En wanneer Emeritus nu eens even had willen vermelden, gelijk hij dat voor St. Maarten doet, het aantal leerlingen in Willemstad, dan zou iedere lezer op de vragen van Emeritus een ander antwoord hebben gegeven, als de schrijver wenste, en daarom zijn zeker deze cijfers maar door Emeritus weggelaten?

Dat Emeritus voor St. Maarten deze cijfers wel geeft, is het zuiverste bewijs weer, dat hij van de toestanden in het gebiedsdeel Curaçao absoluut niet op de hoogte is.

Nog duidelijker blijkt dit waar Emeritus schrijft over de verlofsregeling:

En hierbij komt nog een andere factor, die het onderwijs en andere takken van dienst o.i. nodeloos duur maakt en wel de verlofsregeling. Er wordt daarin geen onderscheid gemaakt tussen uit het Moederland uitgezonden en inheemse ambtenaren. Ieder, die in Curaçao of in Suriname een zekere tractementsgrens bereikt en een bepaald aantal dienstjaren achter de rug heeft, kan aanspraak maken op buitenlands verlof. En die bezoldigingsminima zijn in beide niet al te hoog gesteld, zodat zij door middel van periodieke salarisverhogingen binnen niet al te lange tijd bereikbaar zijn. Met dit gevolg, dat velen, voor wie dat uitsluitend als luxe en niet als iets noodzakelijks te beschouwen is, aanspraak maken op buitenlands verlof en dat zo goed als steeds zien toegestaan. Waardoor er een voortdurende wisseling van personeel plaats heeft, niet bevorderlijk voor de dienst en kostbaar voor het Gouvernement, daar iedere verlofganger een gedeelte van zijn bezoldiging behoudt en er tevens voor een vervanger moet gezorgd worden.

Wij noemden deze vrijgevigheid ten opzichte der buitenlandse verloven overbodig. O.i. is zij dat zeker ten opzichte van inheemsen. De uitgezonden Hollander heeft na zekere diensttijd in de tropen er behoefte aan voor zijn gezondheid en dus ten bate van zijn dienstverrichtingen, enige tijd in ons klimaat en in zijn vroegere omgeving weer op adem te komen. Voor de inheemsen is dat misschien wel aangenaam, maar toch niet beslist onontbeerlijk en het behoeft dus niet noodzakelijk uit de algemene geldmiddelen bekostigd te worden.

Weet Emeritus, dat het vrouwelijk (ook Europees) onderwijspersoneel van de Missie zo goed als geen gebruik maakt van de verlofsregeling?

En dat het aantal inheemse onderwijzers zo miniem is en een groot gedeelte daarvan van de buitenlandse verlofsregeling geen gebruik maakt; dat het werkelijk van de grootste onkunde getuigt deze aangelegenheid in het geding te brengen?

We begrijpen niet, dat de Rijkseenheid met zijn vlag een dergelijke lading als

Misdadige Economie

We hebben enkele weken geleden in een kort bericht melding gemaakt van de schrikbarende daling der koffieprijzen, waardoor onze Zusterkolonie, Suriname, die het toch al niet breed heeft, een geweldige slag geleden heeft en nog lijdt.

Volgens de berichten van toen was de koffie gedaald met 9 cent per kilogram.

In de jaarverslagen van De Surinaamse Bank en de Ondernemersraad was er mee gerekend, dat de koffie-plantages de exploitatiekosten zouden kunnen dekken, ook al bleef voor interest, afschrijving en winst niets over. Bij een productie van 40.000 balen wordt de opbrengst door een prijsdaling van 9 cts. per K.G. ƒ 360.000 minder. Het is zeer twijfelachtig, of de plantages bij derving van dit bedrag de exploitatiekosten door de opbrenst van hun koffie zullen kunnen dekken.

Nadere bijzonderheden en de reden van deze daling lezen we in West, waarbij bovenstaande kop spontaan in onze gedachte kwam.

De West schrijft o.a.:

Deze débacle komt niet geheel onverwacht. Reeds sedert geruime tijd is de statistische positie van koffie verre van fraai.

Nadat de conferentie te Bogota in begin 1936, waar vertegenwoordigers van de negen voornaamste koffie-producerende Zuid- en Centraal-Amerikaanse staten bijeenkwamen, voor Brazilië geen bevredigend practische resultaat had opgeleverd, moest men er op rekenen, dat Brazilië zijn eigen weg zou gaan.

Brazilië heeft nu het uitvoerrecht op koffie, waarvan de opbrengst strekt voor maatregelen om de koffieprijs op peil te houden, laten vallen. Deze maatregel had het onmiddellijk gevolg, dat alle koffieprijzen sterk terugliepen.

De koffie-situatie in de wereld hing grotendeels af van het al of niet slagen van de valorisatie in Brazilië. Deze eiste van Brazilië enorme offers, vooral ook omdat er in de aanvang te weinig werd gelet, dat een kunstmatig ophouden der prijzen, de productie noodwendig moest prikkelen, zowel in als buiten Brazilië. Het middel verergerde de kwaal. Aanvankelijk ging men ook in Brazilië door met uitbreiden der koffieaanplantingen. Later was Brazilië vrijwel het enige land, waar men restrictie op de koffiecultuur toepaste, terwijl andere landen hun koffiecultuur uitbreidden, wat zij gemakkelijk konden doen, omdat zij, dank zij de door Brazilië genomen maatregelen, nog een redelijke prijs voor hun product kregen.

Lang heeft Brazilië het volgehouden. De koffie valorisatie is reeds meer dan dertig jaren oud. Maar ten slotte is ook nu weder op vreselijke wijze gebleken, dat men de wetten der economie op den duur niet straffeloos kan verkrachten.

Sedert 1931 tot medio Augustus 1937 heeft Brazilië 50.467.000 balen koffie vernietigd. In October j.l. verschenen berichten in de pers, volgens welke in Brazilië een wetsontwerp gepubliceerd zal worden, waarbij 70% van de aanstaande oogst, die op ca. 25.500.000 balen wordt geschat, zal worden vernietigd. Daartoe zou weder een lening in de Verenigde Staten worden aangegaan.

Niet alleen, dat Brazilië met van het buitenland geleend geld zijn eigen product vernietigt, maar ook de gehele methode drijft met alle gezonde economische opvattingen de spot. Niet enkel Brazilië staat hier trouwens als schuldige op de wereld, waar tegenover nijpend gebrek aan verbruiksgoederen enerzijds, een ongekende overvloed elders zich voortdurend demonstreert. Ook in andere landen kunnen soortgelijke methoden worden waargenomen.

De koffie-conferentie had ten doel, een regeling te treffen, ten aanzien van het aan de markt brengen van de verschillende koffie-oogsten. Op de conferentie werd besloten, een koffie-bureau (Oficina Panamerica de Café) op te richten. Dit bureau zou te New York worden gevestigd, doch zijn arbeidsterrein uitstrekken over de gehele wereld, met name over de Verenigde Staten en Europa.

Het bureau zou, waar zulks nodig is, te bevoegder plaatse formele stappen doen met het doel tot opheffing te geraken van alle restricties, die in de vorm van compensatieregelingen, contingenteringen, vergunningen enz. op de internationale koffiemarkt drukken. Mochten die stappen geen resultaat hebben, dan zou het bureau de middelen en voorstellen bestuderen, welke door de aangesloten koffie-producerende landen gemeenschappelijk tot verdediging van hun collectieve belangen, in bovenbedoelde zin dienen te worden genomen. Die voorstellen zouden worden gedaan aan de geaffilieerde instellingen in de aangesloten landen en deze in overleg treden met hun regeringen.

De koffie-voorraden in het bezit van het Koffie-Departement van Brazilië bedroegen per 1 Juli j.l. 10.689.000 balen, waarvan 9.022.000 balen als onderpand voor een in de Verenigde Staten aangegane lening dienen. Daar komt nu die nieuwe grote oogst bij. Met deze situatie voor ogen is het begrijpelijk, dat Brazilië zijn eigen weg wil gaan. Het is niet onwaarschijnlijk, dat Brazilië geen vertrouwen heeft, dat de omslachtige behandeling van koffie-vragen via het bureau te New York binnen aannemelijke tijd tot tastbare resultaten zal leiden, omdat de zaken over al te veel schijven lopen!

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

In het Verre Oosten is na de zware strijd om Shanghai en de bewonderenswaardige tegenstand der Chinezen, de krijgskans momenteel wel geheel ten gunste van Japan.

De huidige hoofdstad van China, Nanking, wordt door de Chinezen al ontruimd en de regering is grotendeels al naar elders overgebracht. Op Nangking is dan momenteel ook het strijddoel der Japanners gericht, terwijl men in Noord-China steeds verder en verder het Hemelse rijk binnentrekt.

En de Negenmogendheden conferentie?

De aanwezigheid van de Verenigde Staten in deze zet ook al geen merkbaar meerdere kracht bij aan deze besprekingen, waarbij men ook al weer niet heel veel verder schijnt te komen als met de andere conferenties.

Men confereert en confereert en wanneer men tot een besluit gekomen is, heeft Italië Abessynië reeds veroverd, is de Spaanse burgeroorlog beëindigd en zal Japan dat stuk van China hebben bemachtigd, wat hem goed leek.

We noemden daar zo juist de Spaanse burgeroorlog. Zal de conferentie van drie er in slagen, de vrijwilligers te doen terugtrekken?

Rusland heeft thans toegegeven om de rechten van Franco als oorlogvoerende te erkennen: wanneer de vreemde vrijwilligers naar huis gestuurd worden.

Dit verzoek is al een week geleden door Engeland en Frankrijk gedaan en dezer dagen heeft Negrin al vast medegedeeld, dat hij binnenkort een antwoord sturen zal.

We zullen met belangstelling moeten afwachten.

Het is dus momenteel een afwachten, zowel in de Oosterse kwestie, wat Japan aan de Negenmogendheden zal antwoorden, als in Spanje, waar de conferentie van drie op antwoord wacht.

Onderwijl kunnen wij vandaag eens wat meer aandacht besteden aan de immer toenemende Kerkstrijd in Duitsland.

Hoe zou heel de Christenheid verlicht ademhalen, als uit het Derde Rijk de mare zou komen, dat de nationaal-socialisten tot overeenstemming waren gekomen met de twee grote Christelijke belijdenissen en dat het gedaan was met de „kulturkämpferische Tendenzen", die alle ware Christenen met brandende zorg zo lang reeds hadden vervuld. Het aanzien van Duitsland zou met één slag stijgen in de wereld. Helaas blijft de troostrijke mare uit. Het nationaal-socialisme dunkt zich een bolwerk tegen het communisme. En politiek gezien is 't dit min of meer. Maar in zijn verblinding loopt het storm tegen het positieve, gelovige Christendom, dat op de duur het énige bolwerk is tegen de bolsjewiek, de doodsvijanden der cultuur van het avondland. De Katholieke Weense Reichspost wijst er op, hoe overmoedig bepaalde kringen in het Derde Rijk optreden en vergelijkt hun overmoed met de tragische overmoed van zovele Duitsers, die in de herfst van 1914, toen het ultimata tegen Duitsland regende, in de pers hoonden: „weitere Kriegserklärungen werden nur mehr zwischen zwölf und eins entgegengenommen". Ook nu schijnen velen in het Derde Rijk er niets om te geven, dat protesten tegen de Kerkstrijd komen uit alle christelijke landen van Europa en zelfs uit de landen over de Atlantische Oceaan. Zij menen al die protesten met overmoedige polemieken te kunnen afdoen. Alsof op het meer omvattende slagveld van de geest zich niet zou kunnen herhalen, wat op de schuld van overdreven opvatting van eigen kracht voor het Duitse volk einde 1918 catastrofale werkelijkheid is geworden! Nog heeft het „volk der denkers en dichters" een leidende positie in de Christenheid te verliezen en het zal deze verliezen, wanneer zijn houding honderden millioenen christenen zou dwingen, Duitsland te beschouwen als een post, die aan de vijanden der Christenheid verloren is gegaan. Daarom verdienen de steeds meer aangroeiende welwillende, waarschuwende stemmen uit alle delen der wereld een andere opname in Duitsland te vinden dan tot dusver het geval is.

Over het resultaat der conferentie van het Duitse episcopaat, dat, trouw aan de traditie, onlangs bijeen was aan het graf van St. Bonifacius te Fulda, kan tot nu toe nog niets worden bericht. De in omloop zijnde geruchten, dat het episcopaat hoofdzakelijk zich heeft beziggehouden met de nieuwe slag, die aan de Kerk wordt toegebracht, namelijk door de verwijdering der priesters als godsdienstleraars uit de scholen, die in verschillende gebiedsdelen des Rijks reeds is uitgevoerd, zullen zeker op waarheid berusten. Ofschoon deze nieuwe slag slechts een schakel is in de keten van aan de Kerk vijandelijke maatregelen, is deze toch van beslissende betekenis, omdat deze, meer dan alle andere, plan en doel der Kerkpolitiek van 't nationaal-socialisme in het schelste licht stelt: het losrukken der jeugd van de Kerk, van de confessionele gebondenheid en dogmatiek. Wanneer de priesters uitgesloten worden van het geven van godsdienstonderricht, als dit het privilege wordt van leken, die afhankelijk zijn van de staat en bovendien nog nationaal-socialistisch zijn georganiseerd, dan bepaalt niet meer de Kerk, maar bepalen staat en partij wat in de scholen als godsdienst geleerd zal worden. Waarheen het streven op religieus gebied van het nationaal-socialisme en van de staat, die door het bruine systeem wordt beheerst en daarmede is geïdentificeerd, ten slotte gaat, is, niettegenstaande de voorzichtige terughouding der opperste leiding, talloze malen gebleken uit uitlatingen van instanties, die van de plannen kennis hebben moeten.

De competente instanties van het naciaal-socialisme schijnen zich zelve in staat te achten, het Duitse volk een „religie" op te dringen, die zelf hebben uitgedacht en in elkaar getimmerd hebben. In deze miskenning van het wezen van alle werkelijke godsdienst, die nooit alleen mensenwerk kan zijn, ligt het gevaarlijkste moment. Het allergrootste onGeluk kan over het Duitse volk komen, wanneer werkelijk de kracht der nationaal-socialistische partij en de macht van de staat voor zulk een avontuurlijk plan, zouden durven opkomen. In plaats van de geloofsverdeeldheid, die door de reformatie is ontstaan, op te heffen — een opheffing, waarnaar de beste en grootste Duitsers reeds eeuwen verlangen en streven — zou men door de constructie van een Duitse eenheidsgodsdienst, trots alle propaganda en alle machtsmiddelen van de staat, niets anders bereiken dan vermeerdering der secten met een nieuwe.

BUITENLAND.

ZONDERLINGE COMBINATIE.

„De Standaard" driestart:

Het jubileum van de Würtemberger Bibelanstalt hebben de Duitsers met zekere plechtigheid gevierd.

Ook Nederlanders, afgevaardigden van het Nederlands Bijbelgenootschap, waren als deelnemers genodigd en togen naar Stuttgart ter feestviering op.

Hoeveel goeds zij ook hebben mogen genieten, één ding moet hen toch wel ietwat pijnlijk getroffen hebben.

Wij denken hier niet aan het incident, dat twee vertegenwoordigers van de Deutsche Polizei de slaapkamer van den Nederlandsen gedelegeerde binnentraden en diens rust stoorden, ten einde zijn hebben en houden te onderzoeken.

Dat stond in verband met de komst van Mussolini, welke bijzondere voorzichtigheid tegen beraamde aanslagen nodig maakte.

Een bom zit in een klein hoekje en zekerheid dat een Nederlands Bijbelgenootschap-afgevaardigde er geen bij zich heeft, bestaat nu eenmaal niet.

Meer dan deze slaapkamer-inval, die toch ten slotte een incidenteel en exceptioneel karakter droeg, zal de Nederlander een deel der feestviering hebben getroffen.

Bijzonder gehuldigd werden op de feestvergadering van de Bibelanstalt drie mannen, die vijf-en-twintig jaren in dienst der vereniging waren.

Zij werden gehuldigd met een geschenk.

Dat geschenk was voor alle drie hetzelfde en bestond uit deze vier dingen: 1e. de Bijbel, 2e Mein Kampf van Hitler, 3e het portret van Hitler in lijst en 4e vier flessenwijn.

De diepe zin van deze zonderlinge combinatie valt moeilijk te bevroeden.

Zouden wellicht de leiders bedoeld hebben door dit mengelmoesje symbolisch tot uitdrukking te brengen de verwarring der geesten, die ook de grote meerderheid van de Christenen in Duitsland het spoor bijster doet worden?

Overdreven hebben zij dan niet — hoe dwaas de saamvoeging ook is.

RASSEN-HUTSPOT.

Het is zeker genoegzaam bekend, dat de Duitse nazi-leiders een bijzondere voorliefde hebben voor de z.g. rassenleer, waarbij, zo men weet, alles draait om de zuiverheid en verhevenheid van het Germaanse ras — een stokpaardje, dat te hooi en te gras van stal gehaald wordt, doch dat men ondanks het lachwekkende in vele opzichten niet over het hoofd mag zien, omdat de Duitse nieuwlichters zich zo serieus en hardnekkig er aan wijden — met volle steun der autoriteiten, dat de invloed, die er van uitgaat, verderfelijke vormen aanneemt.

De rassen-politiek speelt in het Derde Rijk dus een voorname rol, en van overheidswege wordt buitensporig veel gedaan om een verbeterd en „mooier" menstype in Duitsland te krijgen.

In dit verband heeft men van Duitse zijde reeds opmerkelijke staaltjes van rassen-waanzin te slikken gekregen, doch een hoogtepunt in dit opzicht vormt ongetwijfeld een artikel in het „wetenschappelijk" tijdschrift van de Duitse tandheelkunde „Zanaertzliche Mitteilungen", dat onlangs verscheen, en welks schrijver een verbetering van het Duitse ras voorstelde „door in de toekomst voor de nakomelingen van het Duitse volk dezelfde regelen toe te passen als die, welke bij het fokken van dieren, op grond van de opgedane ervaringen, worden in acht genomen."

De schrijver moet wel een hoge dunk van zichzelf hebben, door zich op een lijn stellen met het eerste het beste zielloze koebeest, dat ergens in een wei loopt te grazen, en dat zich van zijn soortgenoten slechts onderscheidt door bredere schoften, zwaardere poten of een fraaiere krulstaart!...

Doch de schrijver komt eerst goed op dreef, wanneer hij ook de liefde — welks bestaan hij zich toch nog bewust schijnt — in zijn overweging neemt:

„Veel belangrijker dan het huwelijk is de wens naar erfelijk gezonde, gelijkwaardige en gelijkgeaarde vrouwen. Het liberale tijdperk is helaas nog niet zo grondig overwonnen, dat bij de keuze van een echtgenote hoofdzakelijk overwegingen van biologische aard en van raszuiverheid de doorslag geven. Nog vaak spelen bij het aangaan van een huwelijk overwegingen van economische aard een rol, ja zelfs worden er nog steeds huwelijken uit liefde gesloten, waarbij het welzijn van het volk wordt verwaarloosd."

Zie zo, nu weten we het. Wat zijn de mensen toch dwaas, om huwelijken uit liefde te sluiten.

En mocht men thans nog niet weten, welke houding men, volgens de hypermodernste nazi-rassenleer, ten opzichte van een der grootste problemen in het menselijk leven, dient in te nemen, zo kan men dit leren uit het volgende citaat:

„Daar het uitzoeken van echtparen door de strijd om het bestaan verwaarloosd wordt, moet in de plaats daarvan een georganiseerde teeltkeuze ingesteld worden. Ervaringen, die men bij het fokken heeft opgedaan, moeten, op de mensen worden toegepast, die aan dezelfde wetten zijn onderworpen als de andere levenswezens in de natuur. Deze teelt-gedachte vormt de kern der Germaanse wereldbeschouwing en hier knoopt het nationaal-socialisme weer aan."

Tot zover het „wetenschappelijk" vakblad der Duitse tandheelkunde.

We menen met deze enkele citaten te kunnen volstaan, en trekken uit een en ander de schreeuwende conclusie, dat de rassentheorie der Duitse nazi's, waarvan men hierboven hierboven enkele proefjes te genieten heeft gekregen, elke bovennatuurlijke overweging uitsluit, en zich uitsluitend en alleen baseert op de meest materialistische opvattingen over de mens en zijn waarde, die gelijk gesteld worden aan grazende en herkauwende koebeesten in 'n weide.

Het hoeft geen betoog, dat de leer der Katholieke Kerk in felle tegenstelling met de Duitse rassentheorie staat en deze als onchristelijk, heidens en onmenselijk verwerpt.

In een opzicht kan men zich verheugen over publicaties als hierboven gesignaleerd: zij stellen de gevaren, die in het midden der Duitse nationaal-socialisten schuilen, of althans geduld worden, in een schril en afstotend daglicht en zodoende doen zij waarschijnlijk nog goed werk.

Hun waanzin is anders wel groot.

NEDERLAND.

DE GRONDWETSHERZIENING.

We lezen in een Kamer-overzicht van Ons Noorden:

Het is wel een heel schrale oogst, waarmee minister de Wilde bij deze grondwetsherziening tenslotte thuis gekomen is, zo schraal zelfs, dat terecht de vraag gesteld moet worden, of hetgeen nu binnen gehaald is, al die soesah wel waard geweest is. De gehele zaak komt hierop neer, dat de Koningin voortaan geen 1.200.000 gld. inkomen meer krijgt, maar slechts een millioen per jaar, terwijl Prins Bernhard voortaan *f* 200.000 krijgt. De Kamerleden, die tot nu toe een schadeloosstelling van *f* 5000 per jaar hadden krijgen voortaan *f* 4500. Het pensioen van 150 per jaar voor elk Kamerlid tot een maximum van *f* 3000 wordt nu *f* 120 met een maximum van *f* 2800. Tot nu konden deze inkomens en pensioenen, ook van de Kroon alleen gewijzigd worden bij een herziening van de grondwet, voortaan zal dit kunnen geschieden per gewone wet. Een andere nieuwigheid is, dat voortaan ministers zonder portefeuille benoemd kunnen worden en tenslotte is nog in de grondwet bepaald, dat voortaan het beginsel van evenredige vertegenwoordiging niet meer in de meest strikte zin door de kieswet moet worden toegepast, zodat de wetgever wat meer vrijheid heeft om kleine belangengroepjes, die nauwelijks 1% der kiezers achter zich hebben, uit de openbare lichamen te weren. Tenslotte zullen voortaan openbare lichamen voor beroep en bedrijf kunnen worden ingesteld.

En daarmee is de gehele grondwetsherziening 1937, welke het Kabinet Colijn op zijn naam heeft, uitgeput. Zeker er is nog iets meer geweest. De Regering had ook voorgesteld om revolutionnaire elementen uit de openbare lichamen te weren, maar helaas het zijn juist de ultra-democraten geweest, die op deze wijze hun medewerking geweigerd hebben, om een van onze voornaamste democraitsche instellingen, het parlement, te beschermen tegen haar gevaarlijkste vijanden.

Zo ergens dan gold hier Vondel's woord uit Gysbrecht van Amstel:

„Wat kan de blinde staatzucht brouwen

Wanneer zij raast uit misvertrouwen!"

Want niets anders dan misvertrouwen was het wat opnieuw de heren Albarda en Joekes, (de nieuwe fractie voorzitter der vrijz. dem. Mr. Oud, hield zich angstvallig achter het groene deurtje verborgen) zich in felle woorden deed verzetten tegen dit zo juiste regeringsvoorstel. Want de democraat, die de beroepsopruiers — zo kwalificeerde de communist de Visser zich zelf, op democratische gronden toelaat in de volksvertegenwoordiging, maakt van de democratische vrijheden een caricatuur en legt een bom onder de democratische instellingen. Maar in hun partijzucht waren deze heren op dit gebied volslagen blind en zo blijven, dank zij dit soort democratie, de beroepsopruiers, in het parlement.

DE OPENBARE SCHOOL.

In het weekblad „Volksonderwijs" hebben de voorzitters der linkse Kamerfracties een stukje geschreven over de openbare school.

Mr. Wendelaar (lib.) zegt o.a.:

„De onderwijzer onthoudt zich van iets te leren, te doen of toe te laten wat strijdig is met de eerbied, verschuldigd aan de godsdienstige begrippen van andersdenkenden, zo zegt de wet. Men heeft dit uitgekreten voor een dode en dorre neutraliteit, en het voorgesteld alsof de openbare onderwijzer tegenover zijn leerlingen dus heeft te zwijgen over alles, wat het godsdienstig volksleven en de godsdienstige vorming der leerlingen raakt; maar niets is minder waar. Niets van dat alles behoeft verzwegen en gemeden te worden in de openbare school, mits er daarbij eerbied betoond worde ten opzichte van anderer overtuiging; en het zijn dus de beginselen van naastenliefde en verdraagzaamheid, welke er steeds bij betracht moeten worden. De beste vertegenwoordigers van het openbaar onderwijs hebben het nooit anders verstaan en nooit anders in practijk gebracht. De openbare school tracht haar leerlingen te vormen tot goede burgers, trouwe vaderlanders en oprechte gelovigen, zonder ze in een bepaalde richting te dringen of tot aanhangers van bijzondere opvattingen te kneden."

„Hier treffen we dus de voorstelling aan, dat de openbare school de kinderen opvoedt „tot oprechte gelovigen", meent „De Avondpost" en zegt dan verder:

„Voor ons is dit een nieuwe functie van de openbare school. Maar als het gebeuren kán, en gebeurt, dan zullen wij niet anders doen dan er ons over verheugen.

Dat dit nu wel zo een nieuwe functie is van het openbaar onderwijs, daarover zijn we 't met het liberale blad niet eens. De meest ideëele voorstanders van het O. O. hebben het steeds voorgestaan, wat nog niet betekent, dat hun inzichten in de practijk werden verwezenlijkt.

Zeker is het onmogelijk, dat aldus „oprechte gelovigen" kunnen worden gevormd, want daaronder verstaan wij geen mensen, die los van een bepaalde godsdienst een vrij vaag Godsgeloof aanhangen. Voor ieder waar christelijk opvoeder strijdt het tegen de naastenliefde om bij zijn taak de hoogste waardigheid te verdoezelen en neutrale stenen voor brood te geven.

Het is een zeer voorname taak goede nationale burgers te vormen, maar het onderwijs schiet te kort als het niet vooral de gehele mens vormt, hen een kennis meegeeft, die wortelt in de eeuwige de volledige waarheid. Elke andere onvolkomen kennis is verminkt. Wanneer men het mogelijke doet in de openbare school en naar God wijst, zonder één godsdienstige overtuiging tegen te spreken, dan kan dit alleen maar nut hebben voor kinderen van ongelovigen. Een kind, dat een bepaalde religie heeft mee gekregen, doet men er mee tekort.

GEBED OM GOEDE POLITIEK.

Uit de N. Tilb. Crt.:

Alleen wanneer politiek aldus wordt gedreven dat zij het houden kan in het licht der eeuwigheid zal zij ware verdiensten hebben. Helaas, dat al te vaak onware maar wel tastbare verdiensten hoger worden gesteld.

Het is een teken van zelfkennis geweest bij vroegere regeerders en ook nog wel bij regeerders hier en daar in de tegenwoordige tijd, dat zij hun politieke beraadslagingen niet aanvingen zonder gebed. De zegen komt van Boven, staat in het lied van de Klok van Schiller, en zo is het en blijft het. Daarom zijn de bestuurders van Wisconsin in Amerika nog zo dom niet!

Zij hebben een gebed opgehangen in de vergaderzaal van de Senaat, opdat ieder van de senatoren het lezen en bidden kan en er zijn werkzaamheden op inspireren.

„Almachtige God, Heer van alle regeringen, help ons te doordringen van de heiligheid der Politieke dingen.

Verlos ons van de zonden waartoe wij stil zouden worden bekoord, wanneer het beroep van de partijen en de stem van het belang zich in deze vergaderzaal zou doen horen.

Belet ons te denken aan de toekomstige verkiezingen, terwijl wij aan de toekomstige generatie zouden moeten denken.

Maak dat wij niet te veel denken aan het vormen van meerderheden, terwijl wij meer moesten denken aan de betekenis van de te nemen maatregelen.

Verhinder ons, in de beslissende uren van de debatten, dingen te zeggen, die indruk maken in plaats van dingen te zeggen die waar zijn.

Help ons beter te begrijpen wat het is te regeren opdat wij beter begrijpen de belangen van hen die de regering der Republiek in onze handen gelegd hebben.

Mochten wij begrijpen dat het tot niets dient de verkiezingen te winnen wanneer wij onze werkkracht verpruttsen.

Help ons te verdedigen tegen tyrannieke meerderheden en halsklovende minderheden wanneer de waarheid noch bij de eenen noch bij de anderen woont.

Help ons de menigte te dienen zonder hen te vleien en hen te geloven zonder voor hun bijgelovigheden te buigen."

Daar zit wat in dit gebed, niet waar on- of welpolitieke lezer?

Hij die het samengesteld heeft moet wel in het sérail zijn opgevoed. Hij wist van wanten!

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 n.m. Lof
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:

4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (kindermis, niet voor volwassenen)
8.30 v.m Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie.

Parochiekerk San Mateo:

4.45 v.m. H. Mis.
6.30 H. Mis
7.45 Kindermis
9 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Groot Kwartier:

4.45 uur vroegmis
7 uur kindermis
8.15 uur hoogmis
's avonds om 7 uur lof
In de week dagelijks de H. Mis om 6.30 uur.

In alle kerken gelegenheid tot Biechten: iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; en daags voor iedere grote feestdag.

GRACE MOORE. Deze photo toont ons de filmster-zangeres Grace Moore, die in menige film en ook door de radio haar zangerstalent heeft laten horen.

HACIA MEJOR COMPRENSION DE LOS NIÑOS.

Desde hace mucho tiempo los psicógos se han preocupado asiduamente de determinar las causas de nuestras diversas acciones, y al defecto, han llevado a cabo varios experimentos. Este año una de las principales universidades estadounidenses ha iniciado un curso especial, en el cual los estudiantes harán una investigación de esta índole, tomando como sujetos un grupo de diez niños entre las edades de tres y cinco años y escogidos con gran cuidado por su perfección psicológica y física. Este grupo selecto acudirá todos los días a las nueve de la mañana a una sala construida de vidrio especial que permite a los estudiantes observer a los niños sin ser vistos por éstos, y quedará allí hasta el mediodía aprendiendo, jugando, descansando y comiendo.

Siguiendo las enseñanzas de la famosa psicologica vienesa, Doctora Charlotte Buhler, el uso de la coerción será prohibido, y se hará un esfuerzo para que los pequeñosse desarollen **naturalmente.** Los maestros no han de reprender a los niños ni castigarlos por ningún motivo, a fin que no haya intervención en sus reacciones. Durante el año los estudiantes podrán observar, bajo condiciones ideales, el desarrollo de los niños en cuanto a lenguaje, intelecto y cuerpo, sus reacciones a varias situaciones emocionales y la adquisición de distintas caractísticas sociales. Estudiarán el adelanto de los niños en caminar de distintas características sociales. Estudiarán el adelanto de los niños en caminar y hablar y en el desarrollo del poder de razonar tratando de resolver varios problemas por sí solos; el porqué de los berrinches; y la razón de la crueldad y testarudez que con frecuencia exhiben los niños. Entre los puntos que recibirán especial atención figuran los razones porqué los niños lloran y porqué no se debe obligarles comer lo que les disguste. Y a propósito de comer, muchos experimentos en lo que concierne a la dieta de los niños han demostrado conclusivamente que no es necesario forzar los niños a tomar leche, el alimento más substancioso para ellos, sin se añaden unas cucharaditas de COCOMALT, porque su delicioso sabor a chocolate les hace pedir más y más leche. Y ademas de su gusto tan exquisito, COCOMALT es rico en calcio, fósforo, vitamina D y otros elementos que todos los niños necesitan paralograr su mayor desarrollo físico así como mental.

VOOR 50 JAAR

Uit de „Amigoe" van 19 Nov. 1887:

„Van goed onderrichte zijde vernemen wij, dat de onderzeesche Kabel, bestemd voor de telegraphische verbinding van Curaçao met andere landen den 15n November j.l. per stoomschip **Rolodan** herwaarts zou verzonden worden: aan boord van dat Stoomschip bevindt zich de chef der expeditie, de Ingenieur William Sharpey Seaton.

Aan de hedenmorgen ontvangen Nederlandsche couranten, ontleenen wij het volgende:

Mgr. H. A. Joosten

heeft de bulle ontvangen en aangenomen, waarbij Z.H. de Paus hem heeft benoemd tot Vicaris Apostolicus van Curaçao, met de waardigheid van titulairbisschop van Marciana.

CURACAO.

SURINAAMS ELFTAL NAAR CURAÇAO.

We lezen in de Surinaamse pers:

Van S.V.B.-zijde meldt men ons:

Het Surinaams Elftal, dat deel zal nemen aan de voorronde te Columbia om het wereldkampioenschap voetbal, zal op 15 November a.s. per s.s. Oranje Nassau van hier vertrekken.

In verband daarmede is het volgende reisplan opgesteld, dat in een hedenavond te houden vergadering het S.B.B.-Bestuur ter goedkeuring zal worden voorgelegd.

Op de uitreis wil men Curaçao aandoen, daar een achttal dagen vertoeven om enige wedstrijden te spelen tegen de Curaçaose Voetbal Bond om de Gouverneur Van Slobbe Beker. Na deze wedstrijden wil men oversteken naar Aruba, als contra beleefdheid op hun bezoek van enige jaren geleden.

Vertrek Curaçao 30 November, aankomst Barranquilla 3 December. Op Zondag 5 December (Sinterklaas) gaat de eerste wedstrijd Columbia — Suriname; andere wedstrijden na overleg ter plaatse.

Vertrek Barranquilla op 28 December, aankomst Curaçao 30 December.

Op 1 Januari 1938 gaat men te Curaçao scheep en kan omstreeks 10 Januari hier terug zijn.

Het is niet onmogelijk dat in het tweede gedeelte van het plan een verandering wordt gebracht. Dit houdt verband met een mogelijk aandoen van Trinidad, waar dan ook enige wedstrijden zullen worden gehouden.

OFFICIEELE BEKENDMAKINGEN.

Gouvernements-Secretarie

Willemstad, de 18de November 1937.

Met ingang van de 15de November 1937 is de tijdelijk klerk J. N. E. Hellmund, werkzaam ter Griffie van het Kantongerecht en het Hof van Justitie, gedurende een maand geschorst.

De tijdelijk schrijver P. A. Lauffer, werkzaam op de bureaux van het bevolkingsregister en de burgerlijke Stand is overgeplaatst naar het kantoor van de Directeur van de Openbare Gezondheidsdienst.

Tot tijdelijk schrijver is benoemd de Heer H. M. Rosema en werkzaam gesteld op de bureaux van het Bevolkingsregister en de burgerlijke Stand.

Tot boswachter 2de klasse met standplaats 3de District op Curaçao is benoemd de Heer Servanie Lourens.

De Gouvernements-Secretaris
Gronemeyer.

VONDELHERDENKING OP CURAÇAO.

In de Curaçaose Radio omroep heeft Dinsdagavond de Heer van Haren gesproken over ons Nederlandse dichter Joost van den Vondel.

In de club of Gezelligheid had een herdenking plaats waarbij de Heer J. R. Quast een causerie hield over Vondel welke werd ingeleid door Dr. F. M. da Costa Gomez.

Na afloop van deze causerie had er in de Club een gezellig Samenzijn plaats, welke om twee uur door de politie beeindigd werd.

Volgens een verslag van de Beurs heeft dit optreden gewekt, (om in de geest van Vondel te blijven) als een „Rommelpot in het Hanekot."

Nader deelt men ons van betrouwbare zijde mede dat het verslag van de Beurs over het gebeurde niet juist is.

Het bestuur van de Club de Gezelligheid had te voren reeds een waarschuwing gekregen. Door de Commandant der politie troepen is bij het binnentreden naar het Bestuur gevraagd en aan het ene aanwezige bestuurslid is wel degelijk medegedeeld dat het doen beeindigen van de Muziek op bevel van de Gouverneur was.

In een onderhoud wat het Bestuur der club met Z. Excellentie de Gouverneur gisteren morgen had is dit alles ook toegegeven. Alleen over het juridische in deze aangelegenheid was het Bestuur van een andere mening.

Z. Excell. de Gouverneur heeft dan ook aan het Bestuur van de club medegedeeld, dat hij het optreden van de politie in deze kon goedkeuren, en er van ontaktisch optreden geen sprake van.

We vermoeden dan ook dat van de zijde van de club om de waarheidswille nog wel een en ander in de beschouwing van de Beurs zal terecht gezet worden.

NIET HULPLIEVEND.

Tegen de 28-jarige chauffeur K. wordt proces-verbaal opgemaakt terzake het in onverzorgde en hulpbehoevende toestand achterlaten van zijn vrouw en zijn 5 maanden oud zijnd kind.

K
K R O
O

Wereldprogramma
19.24—20.24 uur Curaçaotijd
Via P.C.J. Golflengte 31.28
Zondag 21 November 1937.

1. Gramofoonmuziek.
2. Het Nederlandse Boek, door F. A. Brunklaus
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via de P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. Landbouwkundige Missie-actie door Ir. J. P. Planje
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

ZEILVAART OVER DE MAAND OCTOBER 1937.

Aangekomen van:	
Aruba	34
Bonaire	27
Higuerote	4
La Guaira	6
La vela de Coro	3
Las Piedras	1
Pampatar	3
Pto. Cabello	30
Pto. Lopez	1
Sto. Domingo	1
St. Martin	1
Tucacas	30
Zee	8
Totaal	149
Vertrokken naar:	
Aruba	32
Bonaire	30
Haiti	1
Jacmel	8
La Guaira	17
Pto. Cabello	42
La Vela de Coro	14
Las Piedras	3
Pampatar	3
Pto. Sucre	1
Marigot	3
San Juan P.R.	1
Sta. Marta	1
San Pedro de Macoris	1
St. Martin N.G.	2
Totaal	159

God neemt nooit iets van ons weg, tenzij om het verlies te vergoeden. Indien Hij ons losser maakt van de dingen dezer aarde, is het, omdat de tijd gekomen is, dat wij behoefte zullen hebben, ons geheel te hechten aan Hem, Die alleen ons kan helpen, wanneer al het overige ons ontzinkt.

DE KONINKLIJKE MARINE.

Woensdag 24 November a.s. wordt alhier verwacht H. Ms. Gelderland ter aflossing van H. Ms. Groep II onderzeeboten. De volgende middag is er van 18.00 tot 20.00 uur een instuif aan boord van H. Ms. Gelderland, waartoe door de Commandanten en officieren van de schepen verschillende uitnodigingen zijn verzonden. H. Ms. Gelderland zal gemeerd liggen aan de Nieuwe Werf.

De volgende dag zal de O 12 en de O 14 de reis naar het Moederland aanvaarden, met zich nemend Prof. Vening Meinez voor slingerproeven onderweg.

We wensen deze schepen een goede reis en aan H. Ms. Gelderland een prettig verblijf in de Curaçao wateren.

Onze dank voor de uitnodiging bij de instuif.

H.Ms. JAN VAN BRAKEL NAAR DE WEST.

Volgens mededeling van de N.I.R.O.M. verscheen heden in de Ned. Ind. dagbladen het bericht dat H. Ms. Mijnenlegger Jan van Brakel in Maart naar hier zal komen ter vervanging van H. Ms. Gelderland.

De aanvankelijk voorgenomen reis van H. Ms. Java naar West-Indië gaat niet door. Dit schip zal rechtstreeks naar Ned. Indië vertrekken.

OP VERZOEK EERVOL ONTSLAG.

Dezer dagen is bij Ministriele beschikking aan de Commandant der Militaire politie troepen alhier de Luitenant J. Diekmann op zijn verzoek eervol ontslag verleend.

Luitenant Diekmann zal 19 Mei repatrieren.

DIEFSTAL.

Als verdacht van diefstal van enig geld, ten nadele van de 27-jarige chauffeur A. uit diens autobus, wordt procesverbaal opgemaakt tegen de 47-jarige viskoopvrouw C.

Door de Politie is aangehouden en aan het Hoofdbureau van Politie voor onderzoek in bewaring gesteld, als verdacht van diefstal van brood uit zakjes, welke door de bewoners van de Breedestraat aan hunne deuren waren opgehangen, de 49-jarige los-werkman E.

ONTVREEMD.

De 34-jarige G. heeft bij de Politie aangifte gedaan, dat ten zijne nadele uit zijn woning zijn ontvreemd enige gouden munten en een bedrag aan Venezolaanse munten en een bedrag aan Venezolaans bankpapier.

De Politie heeft deze zaak in onderzoek.

DE FILM VAN DE WEEK

Van 19 t m 25 November 1937.

Roxy.

Valiant is the word for Carrie.
General Spranky
Mary of Scotland
A.N.V.

Cinelandia.

Last of Mohicans
Ben Hur (Kinderen toegelaten)
Westbound Limited

Hollywood.

Road to glory.
Murder in the Clouds.
Mary of Scotland.
Westbound Limited

DE GEVAREN VAN DE SPORT.

Met instemming hebben we de vorige week overgenomen wat de Beurs daarover geschreven heeft.

Sportnieuws, het orgaan van R.C.C. **heeft daarop van antwoord** gediend in haar blad van Dinsdag ll. en daarop heeft de Beurs weer gereageerd in het blad van Vrijdagavond.

We kunnen niet aan beide polemieken plaats geven. Bovendien zullen belanghebbenden zeker al van beide stukken kennis genomen hebben.

Verblijdend is in ieder geval, dat de toon in deze polemiek zo weldadig aandoet en daarom allicht tot vruchtbaarheid kan bijdragen. Dit is te hopen, want voor het welzijn der sport op Curaçao is een grondige hervorming nodig. Dit blijkt wel te meer weer uit deze polemiek. Want we zijn het met de Beurs roerend eens dat we zo moeten toegeven, gelijk het blad schrijft, dat de argumentatie van R.C.C. in wezen zeer, zeer pover is. Nergens heeft men de door ons genoemde, en onzes inziens de sport ondermijnende feiten, grondig weerlegd. Integendeel heeft men schoorvoetend aan onze beweringen toegegeven en heeft men tevens gezegd, dat de kosten die aan het beoefenen van sport verbonden zijn, in de eerste plaats uit eigen zak moeten komen. En inderdaad kunnen wij ons voorstellen, dat er heel wat spelers zijn, jonge mensen, dikwijls komende uit de arbeidersklasse, voor wie een dubbeltje of een kwartje heel wat betekent en wij begrijpen zeer goed, dat deze jongelui moeilijk sommige zaken kunnen betalen. Dan is het goed, dat lichamen als de C.B.L.O. en de C.V.B. ingrijpen, doch dit ingrijpen moet matig zijn want het gevaar ligt voor de hand, dat men al te veel op die beter gesitueerde broers gaat steunen en hier en daar, ook in het stuk van R.C.C. blijkt dat, sommige spelers zich beschouwen alsof zij „belangeloos optreden," alsof het publiek dankbaar mag zijn, dat het hun behaagt te voetballen."

Met bijzondere instemming citeren we nog het slot van het Beursartikel:

Een sportman is iemand, die in de eerste plaats waakt voor zijn eigen lichaam en die trots is op dat fraai gevormde en door sport goed ontwikkelde lichaam. Hij beseft, dat hij deze lichamelijke vorming te danken heeft aan het spel, dat hij met zijn makkers speelt en hij heeft daarvoor ook andere offers over dan een wekelijkse trainingsuur, ook geldelijke als het nodig is. Hij heeft respect voor de toestellen, badhokken enz. die hij gebruikt en die niet hem persoonlijk behoren maar de sportgemeenschap, waarvan hij lid is. De sport geeft hem behalve het nodige zelfbewustzijn, ook de nodige eerbied voor anderen, en als wij op Curaçao dank zij de sportbeoefening deze karaktereigenschappen zouden zien ontwikkelen, dan mag men zeggen, dat men op de goede weg is, dat men bezig is kerels te kweken in de zuivere zin van het woord. Het gouvernement, dat thans reeds rijkelijk steunt, zal ook in de toekomst wel blijven steunen, maar wij kunnen ons voorstellen, dat eens aan deze steun een einde komt als men ziet, dat gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel, gebrek aan eerbied, voor andermans goed, en gebrek aan opofferingsgezindheid, tengevolge heeft, dat de z.g. sport geen goede, doch veeleer slechte burgers kweekt.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Tijdens een noodlanding in de nabijheid van Ostende stootte een vliegtuig van een Belgische luchtlijn op een fabrieksschoorsteen en vloog op slag in brand. Als een grote vlam stortte het toestel naar beneden, terwijl alle inzittenden, acht passagiers en drie leden der bemanning, op slag de dood vonden. Onder de acht passagiers bevond zich nagenoeg de gehele Hessense groot-hertogelijke familie.

UIT NEDERLAND.

De 350ste geboortedag van den grote Nederlandse dichter Joost van den Vondel is in de hoofdstad plechtig herdenkingsdienst plaats, terwijl daarna namens H.M. de Koningin, en namens de gemeentebesturen van Keulen en Antwerpen op het graf van Vondel kransen werden gelegd.

In de Warmoestraat, aan de achterzijde der Effectenbeurs, waar vroeger Vondel zijn kousenwinkel heeft gedreven werd een gedenkteken onthuld.

Aan het verslag van de begroting van Koloniën ontleent Aneta dat verschillende leden meenden dat het wenselijk zou zijn de functies van gouverneurs van Suriname en Curaçao een meer duurzaam karakter te doen dragen.

In de rede, die minister Colijn heeft gehouden tijdens zijn antwoord op de algemene beschouwingen van de tweede kamer en waarbij hij zijn aandacht schonk aan de financiele toestand, waarbij de minister er op aandrong dat zoveel mogelijke gestreefd wordt naar financieel evenwicht, besprak hij ook de Zondagswet. Het blijkt, dat tegen deze wet heel wat bezwaren te berde zijn te brengen, doch desondanks wenst de regering dit initiatief door te zetten, en trachten de bezwaren uit de weg te ruimen.

Voor sociale uitgaven, zo kondigde de regering aan, zullen geen gelden beschikbaar zijn. De financiële toestand is nog onbevredigend door de ontzaggelijke schuldenlast en hoge uitgaven voor de bestrijding van de werkloosheid.

De militaire uitgaven zijn niet zonder dekking. Doch de internationale toestand dwingt deze uitgaven, nog vóór sociale uitgaven, te bezien. Een zwakke plek in West Europa mag een groot gevaar geacht worden voor de wereldvrede, zo meent Dr. Colijn, waardoor het noodzakelijk is onze weermacht op een hoger peil te brengen.

Vervolgens beantwoordde Dr. Colijn de door de heer Albarda, fractieleider van de S.D.A.P., gemaakte opmerkingen. De Heer Albarda heeft in de Kamer het Plan van de arbeid aangeprezen en heeft een uiteenzetting gegeven van het streven van de sociaal democraten door planmatige verdeling van de arbeid tot groter welvaart te komen. Dr. Colijn zou dit plan buitengewoon veel geld kosten en zou de schuldenlast toenemen. Bovendien dreigen de belemmeringen voor de normale ontwikkeling van handel en industrie hierdoor nog veel groter te worden.

Vervolgens wees spr. nogmaals op de eis, dat wij meer wapenen in onze tuighuizen moeten hebben, doch in verband met onderhandelingen die de regering thans in het buitenland voert moest hij over dit onderwerp vooreerst nog zwijgen.

Tenslotte deed de Minister nog een felle aanval op de fascistische stromingen in ons land. De fascisten, zo zeide Dr. Colijn, wensen niets anders dan een zo slecht mogelijk functionerend parlement. De drie rechtse partijen kwamen versterkt uit de verkiezingsstrijd en het is ook nu zaak, zo zeide de minister, om de waakzaamheid niet te doen verslappen. De grootst mogelijke samenwerking is voor alles gewenst. Een scherpe partijstrijd zou koren op de molen zijn van de tegenstanders van het parlementastandkoming van het huidige kabinet een risme.

De heer Albarda beschouwt de totstandkoming van dit ministerie als een ongeluk voor ons land. Het grootste bezwaar der SDAP is hierin gelegen, dat er te weinig voor de bestrijding van de werkloosheid wordt gedaan en dat de volksbonden niet als het belangrijkste worden beschouwd.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond."

B-KLASSE WEDSTRIJDEN OM DE BOND'S ZILVEREN BAL.

Scherpenheuvel 21 November 1937		
Be Quick – Jong Çuraçao	A	A. D. Joens
Scherpenheuvel 28 November 1937		
D.C.C. – Hilversum	B	I. Dania
Mundo Nobo 12 December 1937		
Atletico – D.D.V.O.	C	A. Ercol
Rio Canario 19 December 1937		
Feyenoord – Winnaar A	D	Ch. Wix
Mundo 19 December 1937		
Winnaar B – Winnaar C	E	J. L. C. Pengel
Mundo Nobo 26 December 1937		
Winnaar D – Winnaar E		F. Kranenburg

Alle wedstrijden beginnen om drie uur precies; speelduur 2 × 30 minuten met 5 minuten rust.

Bij gelijke stand alle wedstrijden beslist het lot.

Verenigingen zijn verplicht de 1ste Secretaris binnen 3 dagen na een wedstrijd de stand op te geven.

Voor deze wedstrijden worden aan de verenigingen geen groene kaarten toegezonden.

Hierdoor wordt medegedeeld dat de vrije toegangskaarten WEL geldig zijn voor de wedstrijden van a.s. Zaterdag en Zondag en dat de bekendmaking van Woensdag op een vergissing berustte.

Het competitie-programma zal a.s. Woensdag bekend worden gemaakt.

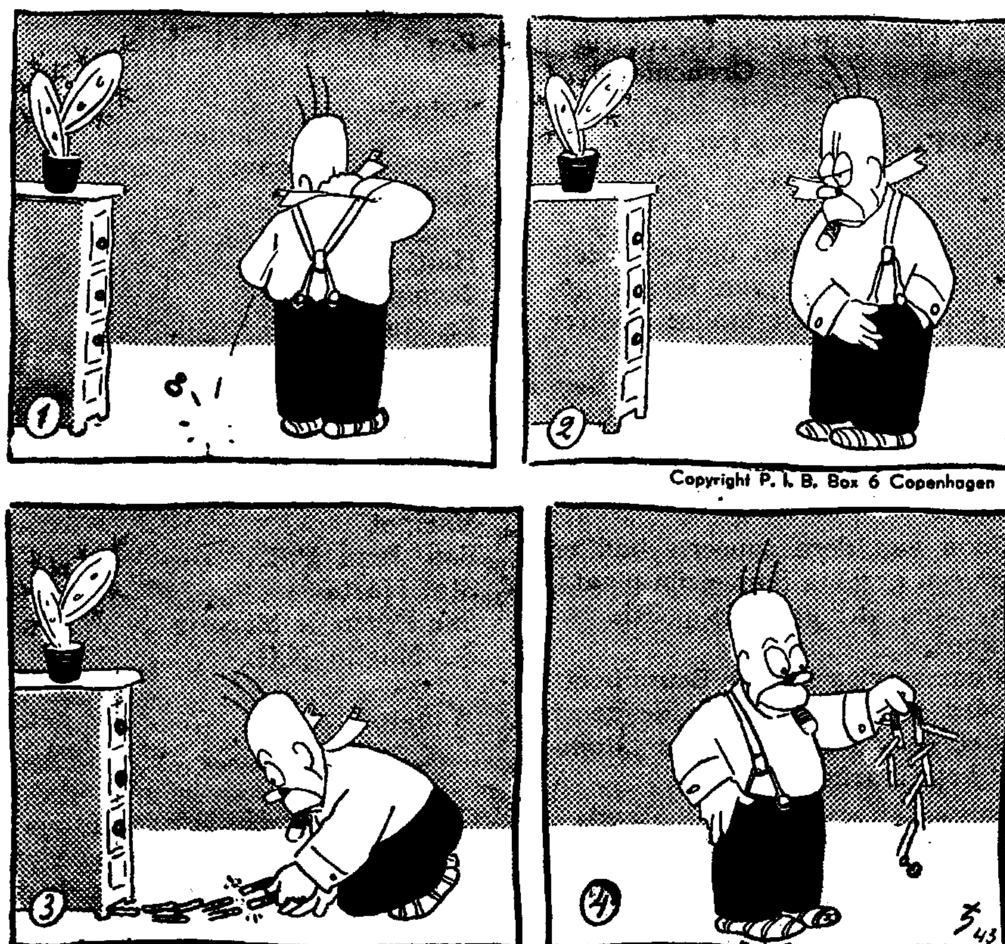
Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.

HARDLOPEN DOOR VROUWEN. We zien hier een groep jonge dames die deelnemen aan de wedstrijd hardlopen in Engeland, waar de vrouwen bijna alle takken van sport beoefenen.

Schepenlijst over de maand November 1937.

20.	Fransch	San Jose	Cristobal	Le Havre
21.	Ned.	Libertador	Mara—Aruba	Aruba—Mara
21.	„	v. Renselaar	La Guaira	Prt Cabello
21.	Midas	Midas	Maracaibo	Maracaibo
22.	„	Oranje Nassau	La Guaira	Prt Prince
22.	Noorsch	Nordvangen	New Orleans	Paramaribo
22.	Amk.	Caracas	Prt Cabello	La Guaira
22.	„	Falcon	Maracaibo	Maracaibo
23.	Ned.	Boscoop	Amsterdam	Cristobal
24.	Duitsch	Henry Horn	Prt Plata	Ciudad Trujillo.

ADAMSON VERLIEST ZIJN BOORDEKNOOP.

VERLIEST DE RADIO AAN INVOED?

We lazen in de Tijd een beschouwing over de radiodistributie in Amsterdam en knippen daaruit het volgende:

Er is een tijd geweest, dat iedereen naar radio wilde luisteren, dat men er eenvoudig niet genoeg van kon krijgen. De volksbibliotheken vooral konden het merken. Er was minder vraag naar romannetjes, nu de radio zo genoeglijk de tijd doodde. En in heel wat gezinnen werd het practisch zó, dat de radio de hele dag aan stuk „aan stond", of het een spreker of een concert, dan wel gramofoonplaten of nieuwsberichten, die uit de luidspreker klonken. De radio werd als het ware de rumoerige achtergrond van het dagelijks leven, waaraan men zo gewoon raakte, dat men zou schrikken en zich onwennig voelen, wanneer plots een stilte viel. Deze mensen, die gewoon waren geworden tegen het geluid van een voordracht of spreekbeurt in de radio in rustig te converseren „hoorden" de uitzending; van „beluisteren" was echter geen sprake.

Op dit alles is in de laatste tijd een reactie opgetreden. Radio-moeheid bij de vele oververzadigden is duidelijk merkbaar en het zijn vooral de centrales, die hiervan de terugslag bespeuren. Het aantal luisteraars loopt terug, waarbij het verhuizen van de betrokkenen over het algemeen het critieke moment is geworden. Verhuizende klanten komen zeer vaak niet bij de distributie terug en daar in Amsterdam zeer veel verhuisd wordt is het verlies vaak zeer aanmerkelijk.

Wie stadig steigert, raakt ten leste daar stuit.
Een rijp beraad draaf' voor; dat wint een' slag vooruit.
(Zeetriomf).

De trotsheid kent geen peil: zij wil ál hoger wassen.
(Saluwineus).

Wanneer te tempels en de hoven
Verwarren hun gezag,
Dan gaat het niet als 't plach'
Dan wordt de deugd verschoven,
De schaduw schijnt het licht
Te steuren in zijn plicht
Een ieder moet zijn beurt bekleden.
(Salmoneus).

De weerhaan van de kans zeer lichtelijk kan keren.
(Gijsbrecht).